

Cu sau fără cuvinte

Camelia Ardelean

Prin despărțiri perene, mai spunem un „Hello”,
Ne-mpleticim silabe-n jargoane sau argou,
Și tulburați de limba vibrând necunoscut,
Ne chinuim ca lupii cu mieii la păscut.

Ne mai lovesc cuvinte, tăișul lor e dur,
Chiar „te iubesc”, azi sună sentențios, obscur,
S-articulăm noi fraze ne pare-obositor,
Deci hibernăm și vara-n fidelul monitor,

Căci tastele ne poartă prin zărilor de vis.
E gratis și transportul în falsul paradis,
Iar vorbele ne-ngheață pe buze, așteptând,
Comunicăm prin like-uri în Facebook, mai curând.

Ca mâine, vom ajunge prin semne să vorbim,
Fărâmele de slove să nu mai risipim,
Sau poate, telepatic, ne-om spune – n-ar fi rău! –
Tot ce-am tăiat, pragmatici, cu-al lenei fierăstrău.

Eu nu credeam vreodată cuvinte să urăsc,
Nici propriile gânduri, naivă, să-mi pâărăsc,
Dar singurul „Adio” ce mi-aș dori s-aud,
E cel din partea morții, sub rânjetul ei crud...